

Zelei Miklós

Akkoriban még fehér voltam

Santa Monicában az a fekete lány, aki Los Angelesben lakott. Csak az ajtaja volt Santa Monica. Mihelyt beléptem, nem ott voltam.

Hamar leterítette a sors. Vele halt meg a Los Angeles-i is. Még megvan a hajuk. Földrészeken át is érzem az illatát. Kiásom. Beletúrok. Beszélni tanítom a dögkeselyűt, hogy legyen, aki szól hozzám: a haladék. Hogy nem kell a halál kivilágított bányaliftjén alászállnom és izzó nyelvű csákánnyal jöveszteni a folyékonyan lángoló szénfalat. Külszíni fejtéssel jutottam pokolra.

Én öltözöm, ő az ágyon hasal. Lábát térdben behajlítva, talpával sokáig nézi a plafont, amíg megkérdezi: „Az ingeid, ugye, magad veszed?”

Az a pálmafa már régóta leselkedett utána. Követte. Éjjel az ablaka alatt várt. Hiába szóltam egy csomószor, hogy eszközöljön ki távortartási végzést. Amikor a parti behajtón padlógázzal döngetett, a pálma kihasználta az alkalmat és a kanyarban elébe ugrott. Az átömlesztéshez nem volt zsírmentes, eperízű vér. Amikor beleharaptam az ajkába, mindig éreztem, milyen finom.

A halál csupán az abortusz korrekciója. Akit nem sikerül rögtön, ahogy azt kell, még az anyjában elintézni.

A múzsa torka

Olvasztárbakfis. Kohóbaba. Offline vas és acél. A vesztes pillangózás örök dobogója: fáj a torkom. Nyeléskor jobban. Erőlködöm, rajtam a köhögés, de semmi nem szakad föl. Száraz és kapar, beszélni is alig. És lázam is! Nem mértem, eltört, de érzem. Pedig vettem be Algopyrint. Kettőt.

A múzsa nyugdíjban, torokgyuszija dolgozik. Alig bírja a lantot is. A húrok duzzadtak, a hangszertest teljes ívén vörös foltok, málnaszín elváltozás, kiütés, lepedék, rekedt, reszelős rezonancia. Ha pendül a húr, köhögési roha-hhha-hhha-hhha-khm-khm-khm ríkatja. Meddőhányás, salakzene.

Az orra is folyik. Éjjel dugul. Hrrrtyög, hrrrtyog, szrrrtyög, szrrrtyog, szív és harsog. Hajnalra beáll, lenyugszik. Orrlyukában megdermed a kunkori szórszál, a kifújt levegőt rezgésbe hozza íígy, a belelegzett levegőt úúúgy. Íígy-úúúgy. Pisze aulosz, beleesne az eső. Ííí-úúú-ííí-úúú világosig. Fuvolázza, hogy nem egyedül vagyok, hogy nem magamra. Fuvoláz, zenél, muzsikál, reggel trombitázva kel, ébresztővel két zsebkendőt telifúj.

Jóval 1964 előtt született: baby-boomer. Három b, y. Már nincs értéke, csak használati. Költőjének ómega és alfa. Modest proposal, hogy betegsége idejére nyugdíj nuku, hisz nem teljes értékű nyugdíjas. Költőjét mint megihlette, ahogy a Spárral szemben, a rendelőben levegő után kapkod, fuldoklik. Az most a közért. A Spár.

Ahogy alszom

Hány éneket megölték, hányat kikapartak. Nem győztem foganni, megszületni. Magzati létben férfit játszani. A dajkák hangja szép volt, a halálba ahogy beszoktatás. Kezdetben két-három óra csak naponta, aztán kétszer annyi. Gyorsan megtanulom, hogyan tettesem magam halottnak, ha puha léptekkel jön anyám, szagolgat, az arcom nyalogatja. Megtanulom időben, a jövőt hogyan kell halva tölteni.

Mindegy ma már. Léttelen és tárgyaltalan. Egy-kétezer karakter hajnalonta, napkelte mentesen. Az alvászavaraim fogom munkára, mint az oroszok a Jenyiszejt, a nagy, rabszállító folyót. Olyan erővel tör rám az ébredés, ahogy a Jenyiszej árad, hajó hajó után, délről északra. Konténerek az emberek, teli álommal, múlt és jelen tudása bennük, értéktelen, eleven rakomány, feltörve, összedúlva. Éhségtartalom, súlya pontosan lemérhető, párás palackokban káprázó szomjúság. A semmi műzsájának jövetele.

Arcot, szemet mosok, hideg vizet a csuklómra, tarkómra is, fölfrissítem a fülcimpákat, jövök a szobámba, hogy asztalomhoz ülve bekapcsoljam a Macintosht. Egyre gyakrabban előfordul, hogy amikor benyitok, már ott ülök.

Cipők

Elemér, a suszter újra megnyitott. A rég megszűnt Olimpia mozi alatt fungál a suszteráj. Volt ott egy ehetetlen bár is. Hideg műbort szolgáltak fel, citromszellettől langyos vermutot, amerikai mogyorót kistányéron, a Lenin tévesz termelte Pest határában, keletnémet lányok pulóvert csempészték és önmagukat, de még mindig olcsón lehetett hozzájutni ezekhez a cikkekhez az Olimpia bárban.

Ujjávarázsolja Elemér a régi lábbelit. Foltoz, szegel, kalapál. Talpal, sarkal, spiccvasat, sarokvasat pótol, túsarkat hegyez, megvarrja a felsőrész repedéseit, és pont olyanra festi, amilyen a cipő. Nagy mester ebben. Elemér Willem van Gogh! Az ácsorgásban kopik a leggyorsabban a cipő is. Mióta megint nem indulunk sehova, a javítása nagyon megy.

Zárak, rácsok, hevederek

Az összes emeleti lakásba betörték és falig rámosták őket. Egyet kivéve, ahonnan hetekre elutaztak, nyitva felejtve résnyire az ajtót.

Csengőfrász

Ha nem szól, az is. A csöndek hosszan. A csöndek váratlanul. Az ügyeletről a szociológus. Kiriad, ujját a homlokomba dugja: immunrendszerem társadalmilag meg mindenhogyan, rég összeomlás. Kihúzza, visszadugja, könyékig szívembe

forгат. Kihűlt a túlélés vágya, kimúlt ösztöne. Önvédelmi stratégiám statisztikai értéke nulla. Ezt tudja mondani. Tanuljak többet, olvassak sokat. Hogy ne ismétlődjék: múltismeret!

*„Lám, ösztönöm helyes nyomon
járt, amikor bejött az ember.
»Kikapcsolja a villanyom« –
ez zúgott bennem, mint a tenger.*

*A kés ott volt az asztalon
– éppen a ceruzám hegyeztem –
ha ezt az embert leszűröm,
tudom, mindennel kiegyeztem.”*

(József Attila: Gyönyörűt láttam. 1937. július)

De a történelem is tanul, és megjön az embere. Kék overallban, sárga paszomány. Mellén fényképes azonosító, markában én s a megbízólevél.

Csak a dolgát végzi.

De itt az ajtómban?

Mosolyog. Sodrából nem lehet a történelmet kihozni. Ügyféltanfolyamokon direkt tanulja. És pont odanyúl, hol az órát megbuheráltam. A tápvezetékot ott tárja föl, hol ápoltam s eltakartam.

A történelemnek jók a felderítési mutatói.

A fizetését emelni fogják.

És fotelban üldögél, mert elviszi a bútoraimat. Hiába állok őrt, az ajtót betöri. Tanúkkal. A történelem mindig törvényesen tör be. Betáncol. Salome hullámozó keblei. T-54-es hattyúk tengere. Kígyózó sorok, háttal.

Komment

Herceg, a szekrényt viszik, a csontváz marad. Aztán a lakást is elviszi a történelem. Fordítva különös volna. A lakást először, a bútorokat aztán, én meg kalózmásolatok közt, falak és födém nélkül a hetediken egy sezlonyon.

Hátam a semminek vetem, osztnak. Forró teát, meleg ételt. Én szavakat osztok, de nem kellenek. Hiába csöngetek hosszan, hiába csöngetek váratlanul.

Exkluzív a Celebmagazin életmódrovatában

Még szerencse, hogy textiles a Kenderesi szaunája! Máskülönben az úszómesterek még a fürdőnadrágot is húzgálhatták volna föl a középkorú férfire, aki a szaunában lelte halálát. Pontosabban, akire a szaunában lelt a halál. A férfi mondat közben fordult le a padról. Arról beszélt, hogy havi vitamin-tabletta- és gyógyteaszükségletét melyik biodiszkontban szokta szinte féláron beszerezni. Egy idős hölgy megkérdezte tőle, hogy melyik busszal közelíthető meg az előnyös biodiszkont, mire a férfi, akiről azután kiderítették, hogy

Galambos Áronnak (47) hívják, rámosolygott az idős hölgyre és így válaszolt: „Én azt, kérem, nem tudom. Én felülök a biciklimre és...” Ekkor esett fejfel a szaunakályhára, a kikerkező mentők azonban, akik újraélesztésével hiába próbálkoztak, megállapították, hogy Galambos nem égési sérülésébe halt bele. A halál oka: szívelégtelenség. Amikor égési sérülését beszerezte, már nem élt. A mentők távozása után Galambost hullazsákba tették és a lelátó egyik alsó padján helyezték el, az öltözőkből a medencetérbe vezető lépcső közelében, ahol a szállítók érkezéséig, több mint három órán át feküdt. A Kenderesi vezetője a halálozás miatt nem záratta be az uszodát. Rélay Roland (35) uszodavezető azt mondta, kegyeleti okból nem kell bezárniuk, csak ha gusztustalan, fertőzésveszélyes esemény történik, például ürülék jut a vízbe.

Megkérdeztük az elhunyt Galambos Áront is, aki lapunknak, a majdnem félmillió példányszámban megjelenő Celebmagazinnak régi olvasója, és kizárólag nekünk volt hajlandó nyilatkozni! Az elhunyt Galambosról kiderült, hogy extrém sportoló:

– Én, kérem, nem tudok úszni! – mondta a Celebmagazinnak adott exkluzív interjúban. – Mégis a Kenderesibe járok mindennap. Éves bérletem így tudom maximálisan kihasználni. A *Mélyvíz!* Csak úszóknak tábla melletti startkőről a vízbe vetem magam, azonnal fuldokolni, csapkodni, kapálózni kezdek, el is merülök néhányszor, mire az úszómestereknek sikerül kimenteniük. Tízszertizenöt-ször megismétlem! Én el se tudom mondani, hogy milyen jól átmozgat. Esküszöm, hogy ez a legjobb fitness. Utána pedig irány a szauna!

Fekete Riviéra

Bőröndökkel, táskákkal, szatyrokkal az átépítés alatt álló Felszabdalás téren. Hozzá kell a szegénységhez mélyíteni a várost. Két méterrel közelebb. Az ilyen kicsi is számít. A pokolhoz.

Nem várakozik, megérkezett. Trendi borosta. Mosolyát fogak nem zavarják. Halszákamintás felöltője nagyvárosian laza. A vállból leszakított ujjak jól kihangsúlyozzák a zakó hiányát. Alatta természetes anyagból készült karok, finom, meleg a tapintásuk. A lehajtható ellenzős, prémes bőrsapka magabiztosságot sugároz, a mostani szokatlanul enyhe napoknál sokkal nagyobb hidegben is bevéd. A fűző nélküli bakancsok biztosítják az egészséges szellőzést, viselőjének lezserségéről beszélnek. A zokni elavult, szerepét a jóval nagyobb bakancs és a láb közötti praktikus, hőszigetelő légréteg tölti be. Pucér esernyőküllők az ég. Eltávozott, de itt hunyorgat rá. Istent keresi, „aki hátrál”.

Az aluljáró mellvédjének dől. A munkálatok végétével felüljáró lesz. A metró magasvasút. A csövek, vezetékek a felhők között. Háborús bombák odaföl helyezve. Szennyecsatorna a magasban. Mindig valami tartalom. Öml, zuh, foly, dögál, dogál és perészetget. Állandó kiáradás. Túlcsondulás. Patkánypermet a szélben.

Lecsap a csarter, karma közt viszi.

Vészkiárusítás

Aktív bélflóra, aktív hétköznapiak! Se túlgyomorsav meg roszongás, nincs rottyongás. Nem rekedek szét, has nem megyek, Puffadó Bill nem vagyok.

Hódító ma a bélflóráim.

Hónaljam ápolt, hidratált. Alkonyatkor a kikötőben nagy kacagás protkócsiriz! Felszabadultan integetek a zsírpárnák után. Gyűjtőpontjaimra sugárfertőzés-ada-gomat átveszem, a rákkeltőtápot money back guarantee, a szorongásfejadagot, azéji rémálmaim, felújított öngyilkossági vágyaim, rágcsálóirtós nápolyim, egér-kövm és tévelyem, meg maszlagom és mételyem. Tavalyi rettegéseimet beszámítással idei márkákra cserélem. Félelmeim bukóhullámain magasra szállok.

Eladom van Gogh levágott fülét! Nem a szája végét viszi, nem is eteti! Kettévágott óriáskígyóm eladom. Sarokban kuporgásomat kilakoltatás miatt eladom. Éhezésem eladom. Rémálmaim eladom. Szívszorításom eladom. Hideg örvényeimet eladom. A tapogatózást a szív sötétjeiben eladom. Hajnali verítéke-met eladom. Félbeharapott aszpirinemet eladom. Hasfalamból a szikét eladom. Hontalanságom eladom. Autóeladásomat eladom. Emlékkönyvemet: ennek az utcának mindkét vége zsák. Repedt kályhámom macska hűl. Hogy voltam bejut-ni képes? Napnyugat megváltója akciós Buddha használt elefánton. Az összes bennemondatokkal eladom. Koszos körmeim eladom. Lábgombáimat eladom. Kihullott hajamat eladom. Megújuló energiám a rettenetes bűz, amit árasztok, eladom, eladom, eladom. Halálaimat eladom.

Komment

Két szörfdeszka az élet tengerén,
az egyikén te állsz, a másikon én.
A két deszka egymástól elszakad,
de a szerelmünk örökké megmarad!

Munkanaphimnusz

A nappal fehér vásznán mindig marad egy darab éjszaka. Minél jobban világosodik, annál inkább látszik. Ahogy száll fel a szürke derengés, mind feketébb. Hypózo, cloroxozom, moshatozom, hideg víz, meleg víz, kefevíz, áztatáselőlről, magzatkvíz, csarnokvíz. Csak napszállta után tűnik el.

A munkanélknep repmacskakályha himnusza. Izzófájdalomremix hidegnyá-vogáson. A fagykonvektor jégimnusz. Hidegradiátor-himnusz, sötéthyé-léshimnusz, egy tört szék ögyeleg. Naphimnuszokat szerettem volna írni mindig, „szolgálván hálával s alázatosan”¹ a belélegzett hányásban fölriadt hajnalokhoz, a délelőtt elkábításához, a darabolós gyilkosság áldozata-délutánhoz, az alkonyat kibevezéséhez. Halott zseblámpám becsukott szeméhez. A napvédő krémhez.

1 Assisi Szent Ferenc: *Nap-testvér éneke*. Szedő Dénes fordítása.

A napernyőhöz. A napközihez. A napfogyatkozáshoz. Lepkehálóval a tantestület az agyamban, a pávaszemes, fekete szóképeket gombostűvel a homlokomra szúrják s a számárpadban hallgatom a faanyag lakkozása alól a szarvasbőgést.

Az UV-sugárzást nem kerülöm. Nem kenem fényvédő krémmel az agyamat, a szívemet és a lelkeimet. Minden reggel jókor az ablakokat. Naphimnusz 0–24.

Naphimnuszok a fekete foltba.

Hajtja a Golf-áramlatot. A már hátrafelé is késik órát. A homokóra alsó edényéből a felsőbe a homokot.

Nyolc perc. És a vászon, amelybe csavarnak, kész. Az időm nem telt, kiürült.

Költészet

A Vörös Október Művelődési Központ könyvtárából Barczy elvtárs, intézményi fűtő néhány szekrény könyvet minden reggel lehordott a kazánházba fűteni. Egész nap jó meleg volt a könyvtár.

2013. pozitív

Most van az, hogy nem tudom, mi van. Tegnap jött a hír: megvett minket a BRGNZ tulajdonosa. Tegnapig nem is hallottunk erről a cégről. A Kajmán-szigeteken van bejegyezve. Lukács úrnak, aki a kilencvenes évek közepe óta igazgatta a vállalatot, tegnap volt az utolsó napja. És bemutatkozott Takács úr, az új tulajdonosunk amerikai magyarja. Tulajdonosunk. Pedig nem ő a miénk, hanem mi az övé. Körbevezették, megnézett bennünket.

A kollégáim nagy égedelemben vannak. Próbálták kisakkozni, az új tulaj milyen lobbisoporthoz áll közel, kiket hoz ide, kiket fog kirúgni, kiket hagy meg. Én meg nem hallgattam tovább ezt a kínos huhogást, zavart röhögcsélést, eljöttem haza. És nyavalyogni egy pillanatig se, nincs rá erkölcsi alapom. Mert például apám annak idején állattenyésztő technikus volt, aztán dolgozott gázüzemben, lett teherkocsijogsija, aztán elvégzett egy szállításszervezőit, szakcsoportvezető lett az áfésznél, azután tápboltos, és kábé olyan idős volt, mint most én, amikor ív- és lánghegesztő szakmát tanult, és elment egy lakatosbrigádba. Én pedig már huszonegy éve ugyanabban a szakmában, húsz éve ugyanazon a munkahelyen dolgozom.

Lajos születése

Farkascsdórának nemet, apukám? Hogy megmondd nekik, nem mész közéjük előadást tartani? Ráadásul azt is, hogy miért nem?! Szépen elvállalod, ezért aztán előző nap késő délután meghal a feleséged bátyja. Nem Budapesten... És nektek föl kell kerekednetek, vidékre kell indulnotok még aznap este, mert szegény

bátyus egyedül élt, nincs, aki intézze a temetést. A feleséged a legközelebbi hozzátartozó. Nagyon szerette a bátyját, és rettentően megviseli a tragikus esemény. A nehéz órákban te nem hagyod magára. Vezetni se tudna a téli úton ilyen állapotban! Milyen váratlanul jött, istenem, a halál. Reggel még hosszan mobiloztak, aztán a bátyus dolgozni ment. Építész. A feleséged családjában majdnem minden férfi építész. Persze, legyen hiteles a történet, részletgazdag. És délben, ebédkor, a második fogás helyett jött a halál. Lefordult a székről, és abban a másodpercben vége volt. Borzasztó. Nem találok szavakat. De az is igaz, hogy nem szenvedett legalább!

Van bátyja a feleségednek?

Nincs. Akkor nyugodtan meghalhat. Lajos legyen a neve. Az ilyen jó mérnök-név. L. Lajos 1950–2013. Még élhetett volna.

Uránzni fogjátok?

A világot jelentő koporsódeszkák?

Szerintem szórjátok szét. Az a legolcsóbb. Egy szóróparcellás temetés a ti életviteletek mellett sem szokatlan mértékű költekezés. Csak ne csináljátok mindennap.

Virtuál

Egy apát annyira zavarta, hogy fia minden idejét online szerepjátékokkal tölti, hogy virtuális bérgyilkosokat fogadott: azonnal öljék meg fia karakterét, akárhányszor belép a játékba. A virtuális gyilkosságsorozattól azt remélte, hogy fia egy idő után elveszti a szerepjátékok iránti érdeklődését.²

A kínai X. F. (23) még középiskolás korában kezdett el szerepjátékokkal játszani. Az évek során szinte mindegyiket kipróbálta. A kínai szerepjátékosok egyik mesterének tartja magát. Az elkeseredett apa azt állította, hogy a fiatalember nagyon rosszul teljesített az iskolában, utána pedig munkát sem tudott szerezni. A fiú szerint ellenben arról volt szó, hogy nem talált olyan munkát, amelyet szeretett volna. Az apának az sem tetszett, hogy fia még egy szoftverfejlesztő cégnél sem bírta ki három hónapig sem. Elkeseredésében döntött úgy: játékosokat fogad, hogy kedvenc játékában vadásszák le fia karakterét. A terv az volt, hogy a fiú valahányszor belép a játékba, a virtuális bérgyilkosok azonnal megölik a karakterét, ettől hátha elmegy a kedve a játéktól és munkát vállal.

Az apa akciója teljes kétségbeesésbe döntötte a fiút. Toporzékolva magyarázta szüleinek, hogy a játék nincs rá rossz hatással! De hiába. A sorozatos kudarcélményt, karakterének állandó elvesztését végül képtelen volt feldolgozni. Reményvesztettségében úgy döntött: felveszi a harcot, beszáll az akciójátékba. Megindult, hátulról leterítette utcájuk posztos rendőrért. Az így zsákmányolt Jing-

2 Vö. http://index.hu/tech/2013/01/07/virtualis_bergyilkost_fogadott_fia_karaktere_ellen/

Gong pisztollyal és tartaléktárral kivégezte szüleit és a velük közös háztartásban élő nagymamáját.

A lövöldözés hangjára a szomszédok lettek figyelmesek. A lakásba behatoló kommandósok először nem találtak ellenállásra. Váratlanul támadt rájuk a fiú. Legújabb akciójátékából a kommandósokat nehézgéppuskával lőtte szét. A lakás áramtalanítása után azonban könnyűszerrel megbilincselték.

A Nagy Vadász

*„habár a szent kereszt dicső,
de fényesebb a puskacső”*

Buda Ferenc: *A Nagy Vadász*. Székelyföld, 2012. 12. [5]–7. p.

Mennye kapuja. Fegyvert behozni tilos! Nagy Vadászt nem tartja vissza tiltás, törvény, forgóajtóban forró légörvény, írott és íratlan szabály. Szokás, rovás rá nem vonatkozik. Vereckei tamburmajor, olvadásuk végső tócsájáig éljenző hőemberek a bandérium élére vipdaruval lóra emelik. Kocsmai nóta, mint a szikla, lóháton indul, számon érkezik, s nyulaké lesz sok répaorr.

Vip, vip, hurrá! E tartományhoz, úgy véli, van joga, let's go to mennyek országa, hogy az Úristent meg kitüntetni, Szent Hadicsel, jó ürügy. Szagos mirigy, szagtalan müge, erdőmesterfű: leváltani! Ha visszaszaglik. A növénytanból is kirandlírozni nyomtalan. A kőtáblával Szent Pétert fejbe somja és több vállra elég fegyvert bevisz. Golyóst, sörétest, távcsövest. Vadászjelenetekkel díszes fegyveragyak. Agyfegyverek! Kilőni mindkét féltekét, homloklebenyt és gerincvelőt. Angyalskalpkés. Csócsapda, csapódó csapda, hurok, nyárs, háló, horog. Fúvócső, dárda, íj. Estélyi hancsszoknya, tör. Kétszővű, háromcsővű, négycsővű, öntöltős durrnagyok. Rohannak hajtani a nőstény ördögök meg a kanok. Hogy újra itthon! Angyalvadászat, mert jóból is megárt a sok, ritkíteni kell az állományt. A mennyből poklokat csinálnak, trombitát fújnak, üstökkel zörögnek, káromkodnak és fütyülnek. Csapatokban riadnak föl az angyalok, a kegyelemből kihajtják őket a puskacső elé. Szárnyveszetten rohangásznak, fejveszetten menekülnek, dörög Nagy Vadász összes fegyvere. Véres lyukak az ingecskék fehérén, a megsebzett szárnyakból száll a toll. Egyetlen sátán százfelé szelindek, foguk közt az elejtett angyalok.

Kabinetje falán Vicium márkájú, aranyveretes, gyémántberakásos, éjjellátó, célkövető vadászfegyvere. És büszkeségei, a sarkalatos négy trófeák. Az okosság, az igazságosság, a mértékletesség, a bátorság trófeája. Fölöttük a világrekord, súlya, mérete az összes katalógus hivalkodása: a szeretet. A legnagyobb helyet viszi a falon, pontosan a közepébe küldött, tökéletes találattal.

Komment

François Villon (1431. vagy 1432. – 1463., eltűnt) médiaszakértő: minden hírt lehet manipulálni. Csak egyet nem: Krisztus véré.